

Коментар про Миколу Петровича Вайду

Мій брат (кузин) був дуже патріотичною людиною і щиро вболівав за рідне село та його мешканців. Хоча він не мав міцного здоров'я — хворів на серце, — усе ж погодився взяти на себе обов'язки голови сільської ради.

Пояснюючи своє рішення обійняти цю посаду, брат казав мені, що не міг відмовитися, оскільки його просили люди. Він бачив, що стан села вимагав досвідченого керівника. Микола Петрович багато років працював заступником голови колгоспу імені Таврії — Косяка Василя Даниловича. Тому він мав досвід і знання, необхідні для управління різними структурами, умів працювати з людьми, організовувати й надихати їх та міг покращити стан громади.

Брат дуже багато розповідав мені про свою роботу з Василем Даниловичем Косяком, про те, як вони розвивали колгосп і села, що входили до його складу. Розповідав, що коли для колгоспу потрібно було отримати нову техніку або промислове обладнання, Косяк В. Д. у 1980-х роках направляв Миколу Петровича до республіканських міністерств у Києві — через голову області. Якщо ж потрібного обладнання в Києві не було, Микола Петрович їздив і до союзних міністерств у Москві — через керівників республіканських міністерств у Києві.

Ці поїздки давали результат: колгосп отримував нове обладнання, необхідне для подальшого розвитку. В іншому разі на нього довелося б чекати багато років — і можна було взагалі не дочекатися. Водночас брат казав, що кожна така поїздка забирала в нього здоров'я і коштувала багатьох нервів.

До кожної роботи, яку виконував, Микола Петрович завжди ставився сумлінно. На посаді голови сільської ради він працював доти, доки дозволяло здоров'я, і намагався, поки вистачало сил, утілити в життя найнагальніші для громади справи. Треба сказати, що йому вдалося успішно реалізувати багато запланованих проєктів із розвитку інфраструктури громади.

Як я вже зазначав, Микола Петрович був дуже патріотичною людиною з добре розвиненою українською національною свідомістю. Ще в перші дні своєї роботи на посаді голови сільської ради він попросив мене допомогти отримати великий портрет Тараса Шевченка. Я виконав його прохання: замовив написаний на полотні портрет Тараса Шевченка заввишки понад один метр і надіслав його до Новомихайлівки. Цей портрет висів у кабінеті Миколи Петровича протягом усього часу його роботи головою сільської ради.

Саме з ініціативи Миколи Петровича у громаді почали відзначати також 14 жовтня — свято Покрови Пресвятої Богородиці та День українського козацтва. Це відбувалося ще до того, як свято набуло загальнонаціонального статусу.

Треба сказати, що про патріотичні переконання Миколи Петровича швидко стало відомо й московським окупантам. Уже від літа 2022 року вони тримали його під пильним наглядом: приїжджали до нього з обшуками, шукали, чи немає в оселі чогось українського, забирали на допити.

Такі переслідування виснажували нерви як самого Миколи Петровича, так і його дружини Катерини Миколаївни. Від пережитих стресів Катерина Миколаївна померла 2 вересня 2024 року. Смерть дружини дуже підкосила сили Миколи Петровича.

Московські окупанти й надалі в різний час здійснювали раптові наїзди та обшуки. Вони приїжджали, перевертали все в хаті, не пояснюючи, що саме шукають, і їхали. Могли знову приїхати, усе перевернути та забрати Миколу Петровича на допит.

Хворе серце Миколи Петровича почало швидко здавати, а постійне нервове напруження спричинило розвиток нових хвороб. На жаль, Микола Петрович помер 18 січня 2026 року. Він прожив 70 років і 4 місяці.

Долучена світлина

Світлина 1964 року із села Новомихайлівка, що зберігалася у фотоальбомі Вайди Миколи Петровича.

На світлині 1964 року зображені такі особи — зліва направо:

1. Сидить Еней Ганна Павлівна, з дому Вайда, — мати Миколи Петровича. Народилася 24 травня 1935 року в селі Криве над Сяном, що на Західній Бойківщині, а тепер, з волі Сталіна після 1944 року, перебуває в межах Польщі: гміна Затварниця, повіт Лісько, Львівське воєводство.
2. Еней Віктор — молодший брат Миколи Петровича, народжений 1963 року в селі Новомихайлівка.
3. У центрі стоїть Микола Петрович.
4. З правого краю сидить Вайда Катерина Луківна — бабуса Миколи Петровича. Народилася 1907 року в селі Затварниця, що на Західній Бойківщині, а тепер, з волі Сталіна після 1944 року, перебуває в межах Польщі: гміна Затварниця, повіт Лісько, Львівське воєводство.

Олег Вайда